

tevékenység aránya az életkorral eltolódhat a küls felé, mert akkor már állandóan magaddal viszed a te istened békéjét, de mi pont fordítva élünk. Nekem ez is fejreállított dolognak t nik. Úgy tudjuk Jézus korában 30 éves korig senki nem taníthatott, csak tanulhatott, azután még élt egy-két évtizedet. (folytatom)

2014.12.16.

*****

GÉCZY IVÁNNÉ SZILÁGYI ILONA

AHOL SZÜLETTEM

Otthon voltam
 ahol születtem,
 a köveken, melyen futkosva n ttem,
 hol gyermekségem halk ifjúsággá érett,
 hol els tiszta, fájó szerelmem égett.
 Néztem az udvart,
 hol gesztenyefák vén lombsátora óvott,
 s éreztem azt az édes anyacsókot
 melyet kaptam, ha felütöttem a térdem.
 Lekvároskenyér ízét
 melyet annyiszor kértem.
 Fényl vadgesztenyét szedtünk
 tele kosárral,
 s játszottunk boldog, - önfeledten
 a mesehomokvárral.
 Homokdombba az udvarunkon
 jó mély lyukakat ástunk,
 s mikor nem volt kinn karunkból már
 semmire csak a vállunk
 s a kezünk összeért a
 szembe ásott lyukba,
 Lehasalva kukucskáltunk a homok - alagútba.
 Néztem a kert
 honnan orgonát szedtünk öllel,
 s a kiskutyánktól elbúcsúztunk
 sírva, zokogva, könnyel.
 Házak sorát
 melyek között az iskolába mentünk,
 s palatáblára gyerekkézzel
 kajla kis bet ket vetettünk.
 Néztem az ablakot
 hová dolgozni jártam,
 kerestem lábak elt n porát,
 - melyet már nem találtam.

Jártam az szi aranyzuhatagban,
 napsütött tündöklésben én,
 vénasszonyok nyarának ver fényét
 csodáltam meg a K röspart vizén.
 Csupa varázslat,
 sárgult avar csodája
 tárult elém a ragyogásban ott!
 sz van, gondoltam elt n dve, halkan,
 s az aranysárga avar susogott.
 A temet ben
 csak álltam némán a régi,
 drága sírok mellett,
 felidéztem gyertyákat gyújtva
 sok régi Mindenszentet.
 Visszajött hozzám kitárt karral
 a régi sok - sok óra,
 ezer emlékkel átölelve,
 régi utakat róva.
 Nagyvárad,
 szül városom!
 Újra szívembe zárlak.
 Ha Újra látni vágylak én
 lehet, hogy már csak álmaimban látlak.
 Hogy könnyezem?
 Ugyan dehogy!
 Hiszen nem történt semmire,
 csak épp hogy a szemembe hullt
 az emlékezés porszeme.

Budapest, 1965, November 5.